

Tento den

„Existují pouze dva dny v roce, kdy nemůžeme udělat vůbec nic. Jedním je včerejšek a druhým zítřek. Proto je dnešek tím správným dnem, kdy má člověk milovat, konat a žít.“

Tändzin Gjamccho (XIV. dalajlama)

Na tento citát jsem nedávno narazila na facebooku. Mohlo by se říct, že to není náhoda, že je to jedno ze znamení, kterých se mi v této době dostává. Nebo je také možné si říct, že v současnosti mám mysl otevřenou právě tímto směrem a nakloněnou takovým myšlenkám, takže jsem si této informace dokázala všimnout. Protože – jak jsem se dozvěděla na víkendu věnovaném rituálům tance, hudby a ohně – každou vteřinu náš mozek přijímá 14 miliard bitů informací, z nichž ale ukládá pouhé dva tisíce bitů. Je neuvěřitelné, že se z toho množství nezblázníme a dokážeme z toho kvanta informací vybrat něco smysluplného

Něco, co dává smysl právě nám. A ten který smysl nám to může dávat jen tehdy, když jsme na to vnitřně nastaveni. Když jsme pro to dozáli.

Svět je v zásadě stále stejný, to jen my ho jinak vnímáme a jinak k němu přistupujeme. Představme si hlasitě křičící, výskající a radující se děti na hřišti. Čerstvé novorozeně si toho ani nevšimne, o něco starší miminko už ale zvuk dokáže probudit ze spánku a v bdělém stavu zaujmout. Malý prcek bude k těm dětem zpozvdálí s obdivem vzhlížet a posléze se k nim připojí. Ještě později je bude přehlížet. Jako mladý dospělý se na děti bude dívat s lehkou nostalgií i závistí, a potom mezi ty děti bude vodit své děti. Bude ho těšit, že jeho děti výskají nejradostněji. Bude na ostatní děti zahlížet, pokud by snad chtěly nějak ublížit jeho dětem. Ještě více dospělý mine hrající si děti skoro nevšimavě a uspěchaně, až jednoho dne se zastaví a bleskne mu v hlavě myšlenka, že by byla radost mít v rodině právě tak hezkou malou vnučku. A ještě později ho dětský křik bude rušit, když si bude chtít po obědě zdřímnout, pokud tedy ten hluk nebudou vyluzovat jeho vnučata.

Pořád ty samé děti, tatáž hra a ryk... to jen my se měníme a jsme pokaždé jinde.

Tento den. Tady a teď. Co platilo včera, nemusí už dnes znamenat nic, protože včera, ach ano, včera jsme ztratili, získali, byli jsme bití, byli jsme povzneseni, poznali jsme, pochopili, dozráli. A dnes se nám proto nabídly nové cesty, otevřely se dveře dříve netušené.

Vytváříme si svou realitu, utváříme si svůj život tím, že v tu kterou dobu jsme schopni spatřit a uchopit novou příležitost. Nebo ještě spíš, že jsme schopni si příležitost vytvořit dříve, než si vědomě ujasníme, že ji chceme a potřebujeme.

Jako v těch počítačových hrách, kde si můžeme vytvořit svůj dům, svůj svět. Nebo jen nad čistým papírem. Nakreslíme židli a uvědomíme si teprve potom, že nás bolí nohy. A když nakreslíme židle dvě a mezi ně stůl, možná si potřebujeme s někým promluvit. A studánka může znamenat žízeň. Po vodě... či po životě.

Když budeme myslet na bubáka, budeme ho mít stále v zádech. Když budeme mít za zády jistou a pevnou zeď přesvědčení, že děláme všechno pravdivě, v souladu se sebou samým a s respektem k okolnímu světu, půjde se nám lehčeji dopředu. Tady a teď.

Protože tento den, jen právě ten dnešní den je tím správným dnem, kdy člověk může milovat, konat a žít.

Vyšlo na Zvířetníku 9. 5. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-tento-den-027-/p_zviretnik.aspx?c=A170508_134920_p_zviretnik_kosa

{fshare}